

พระธรรมดาเนียล - ตอนที่หนึ่งร้อยห้าสิบสอง

สัญลักษณ์ของไม้สองท่อนของเอเสเคียล: การเดินทางผ่านคำพยากรณ์และการไถ่ให้รอด

Jeff Pippenger

2024-03-22

เรากำลังพิจารณาแนวคำพยากรณ์ในเอเสเคียลบทที่สามสิบเจ็ด ซึ่งในตอนแรกระบุถึงการเป่าแตรใบที่เจ็ดและข่าวสารถึงชาวเลาตีเซีย อันก่อให้เกิดกองทัพหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน ต่อจากนั้นเอเสเคียลได้กล่าวซ้ำและขยายความแนวคำพยากรณ์นั้น โดยนำเสนอการรวมกันของไม้เท้าสองอันแห่งอาณาจักรฝายเหนือและฝายใต้ของอิสราเอล เป็นภาพประกอบของกระบวนการซึ่งโดยกระบวนการนั้น พระสภาพและสภาพมนุษย์ถูกเชื่อมรวมเข้าด้วยกันในช่วงเวลาของการเป่าแตรใบที่เจ็ด เมื่อสองประชาชาติถูกรวมเข้าด้วยกันเป็นประชาชาติเดียว เอเสเคียลจึงระบุว่าพวกเขาจะมีกษัตริย์องค์หนึ่งปกครองเหนือพวกเขา และจากนั้นเขากล่าวถึงพันธสัญญาในรันดร์ ซึ่งเป็นพันธสัญญาที่สำเร็จขึ้นกับคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน พร้อมทั้งเน้นย้ำว่าชนแห่งพันธสัญญาในวาระสุดท้ายเหล่านั้นจะมีสถานะมัสการของพระเจ้าอยู่ท่ามกลางพวกเขาเป็นนิรันดร์.

เราได้เพิ่มเติมเข้าไปในเส้นนั้นด้วยงานของยอห์นในการวัดพระวิหารในปี 1844 ซึ่งเป็นแบบอย่างล่วงหน้าถึงการวัดครั้งสุดท้ายที่เริ่มต้นขึ้นเมื่อวันที่ 11 กันยายน 2001 การวัดนั้นยังได้รับการกล่าวถึงโดยเศคาริยาห์ ผู้ซึ่งระบุมไว้ด้วยว่าการวัดเกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าทรงเลือกเยรูซาเล็มอีกครั้งให้เป็นนครซึ่งจะทรงประทับพระนามของพระองค์ไว้ เรากำลังวาดอุปมาเปรียบเทียบระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ประกอบขึ้นเป็นพระวิหาร กับไม้สองอันของอาณาจักรฝายเหนือและฝายใต้ของอิสราเอล พระราชกิจของพระคริสต์ในการรวบรวมพระลักษณะพระเจ้าของพระองค์เข้ากับความเป็นมนุษย์ของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันนั้น ได้รับการแสดงไว้ในคำพยากรณ์สองประการเกี่ยวกับช่วงเวลาสองพันห้าร้อยยี่สิบปีแห่งการกระจัดกระจายที่นำมาสู่อาณาจักรฝายเหนือและฝายใต้ ประกอบเข้าด้วยกันกับคำพยากรณ์สองพันสามร้อยปี

การที่จะระบุว่าไม้ทั้งหลายในเอเสเคียลเป็นสัญลักษณ์แทนสิ่งใดในพระราชกิจแห่งชาวประเสริฐนั้น จำเป็นต้องมีความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับชาวประเสริฐ พระคริสต์ทรงรับเอาเนื้อหนังที่ตกต่ำของเราไว้ หลังจากความอ่อนแอที่สิบหอดมาตลอดสี่พันปี ซึ่งได้ถ่ายทอดมาถึงพระองค์ทางมารีย์ ในฐานะแบบอย่างของเรา พระองค์ทรงสำแดงว่า โดยการใช้เจตจำนงของพระองค์ให้ยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระบิดา เราทั้งหลายก็สามารถมีชัยได้ตั้งที่พระองค์ทรงมีชัย โดยการใช้เจตจำนงของเราให้อยู่ใต้การทรงนำแห่งพระประสงค์ของพระองค์ เจตจำนงของเราถูกใช้ไม่ว่าจะเพื่อความดีหรือความชั่ว ภายในสมอของเรานี้ ซึ่งเป็นป้อมปราการแห่งจิตวิญญาณ!

“นักศึกษาที่ปรารถนาจะนำงานของสองภาคเรียนมารวมทำให้เสร็จภายในภาคเรียนเดียว ไม่ควรได้รับอนุญาตให้ทำตามความต้องการของตนในเรื่องนี้ การรับทำงานเป็นสองเท่าหมายถึงสำหรับคนจำนวนมาก การใช้สมออย่างหักโหมเกินกำลัง และการละเลยการออกกำลังกายทางกายที่เหมาะสม เป็นสิ่งที่ไม่สมเหตุผลผลที่จะสันนิษฐานว่าจิตใจจะสามารถรับและย่อยอาหารทางความคิดที่มากเกินไปได้

และการให้อาหารแก่สมองมากเกินไปก็เป็นบาปใหญ่พอ ๆ กับการบรรเทาวิญญาย่อยอาหารจนเกินควร โดยไม่ให้กระเพาะอาหารมีช่วงเวลาได้พักผ่อนเลย สมองเป็นป้อมปราการของมนุษย์ทั้งคน และนิสัยที่ผิดในการกิน การแต่งกาย หรือการนอน ย่อมส่งผลกระทบต่อสมอง และขัดขวางการบรรลุสิ่งที่นักศึกษาปรารถนา คือ การฝึกฝนทางปัญญาที่ดี ส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายที่ไม่ได้รับการดูแลด้วยความเอาใจใส่ ย่อมส่งสัญญาณความเสียหายของตนไปยังสมอง ควรใช้ความอดทนและความพากเพียรอย่างมากในการสอนเยาวชนให้รู้จักรักษาสุขภาพของตน พวกเขาควรได้รับความรู้ในเรื่องนี้อย่างถ่องแท้ เพื่อให้กล้ามเนื้อและอวัยวะทุกส่วนได้รับการเสริมกำลังและฝึกฝนอย่างเหมาะสม จนในการกระทำที่สมัครใจหรือไม่สมัครใจ สุขภาพที่ดีที่สุดจะเป็นผล และสมองจะได้รับการเสริมกำลังให้สามารถทนต่อภาระหนักของการศึกษาได้” Christian Education, 124.

พระราชกิจของพันธสัญญาในรันดร์คือการจารึกพระธรรมของพระเจ้าไว้บนจิตใจและความคิดของเรา และทั้งจิตใจและความคิดของเราต่างตั้งอยู่ใน “ป้อมปราการแห่งจิตวิญญาณของเรา” ซึ่งก็คือสมองของเรา

“จิตใจของบุรุษหรือสตรีหาได้ตกต่ำจากความบริสุทธิ์และความศักดิ์สิทธิ์ลงสู่ความเลวทราม ความเสื่อมทราม และอาชญากรรมภายในชั่วขณะเดียวไม่ ต้องอาศัยเวลาในการเปลี่ยนมนุษย์ให้เป็นอย่างพระเจ้า หรือในการลดผู้ที่ถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้าให้กลายเป็นผู้ปาเถื่อนหรือเป็นแบบชาตาน เราเปลี่ยนแปลงไปโดยสิ่งที่เราฟังดู แม้ว่ามนุษย์จะถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้าผู้สร้างของตน แต่มนุษย์ก็อาจอบรมจิตใจของตนเสียจนบาปซึ่งครั้งหนึ่งเขาเคยชิงชิงกลับกลายเป็นสิ่งน่าพอใจสำหรับเขา เมื่อเขาเลิกเฝ้าระวังและอธิษฐาน เขาก็เลิกพิทักษ์ป้อมปราการคือจิตใจ และเข้าไปพัวพันกับบาปและอาชญากรรม จิตใจยอมเสื่อมทรามลง และเป็นไปไม่ได้ที่จะยกมันขึ้นจากความเสื่อมทรามในขณะที่มันกำลังถูกฝึกให้กตขี้อ่านางทางศีลธรรมและสติปัญญา และนำอำนาจเหล่านั้นไปอยู่ใต้อำนาจของตัณหาที่หยาบช้ายิ่งกว่า จะต้องดำเนินสงครามอย่างต่อเนื่องต่อจิตใจฝ่ายเนื้อหนัง และเราจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือจากอิทธิพลอันชำระให้บริสุทธิ์แห่งพระคุณของพระเจ้า ซึ่งจะดึงจิตใจให้สูงขึ้นเบื้องบน และทำให้คุณเคยกับการใคร่ครวญถึงสิ่งที่บริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์” Adventist Home, 330.

“จิตใจ” “หัวใจ” “สมอง” คือ “ป้อมปราการแห่งจิตวิญญาณ”
ป้อมปราการคือที่มั่นซึ่งต้องได้รับการพิทักษ์ไว้ไม่ให้บาปเข้ามา.

“ในการอธิษฐานของพระองค์ต่อพระบิดา พระคริสต์ได้ทรงประทานบทเรียนหนึ่งแก่โลก ซึ่งควรถูกจารึกไว้ในจิตใจและจิตวิญญาณ ‘และนี่แหละคือชีวิตในรันดร์’ พระองค์ตรัสว่า ‘คือให้เขาทั้งหลายรู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ซึ่งพระองค์ได้ทรงใช้มา’ ยอห์น 17:3 นี่คือการศึกษาก็แท้จริง การศึกษานี้ประทานอำนาจ ความรู้จักพระเจ้าและพระเยซูคริสต์ซึ่งพระองค์ทรงใช้มานั้นโดยประสบการณ์ ย่อมเปลี่ยนแปลงมนุษย์ให้เป็นตามพระฉายาของพระเจ้า ความรู้นี้ทำให้มนุษย์มีอำนาจเหนือตนเอง ทำให้แรงกระตุ้นและตัณหาทุกประการของธรรมชาติเบี่ยงต้ออยู่ภายใต้การควบคุมของอำนาจฝ่ายสูงของจิตใจ มันทำให้ผู้ครอบครองเป็นบุตรของพระเจ้าและเป็นทายาทแห่งสวรรค์ มันนำเขาเข้าสู่สามัคคีธรรมกับพระปัญญาของพระเจ้าไม่มีขอบเขต และเปิดคลังทรัพย์อันอุดมแห่งจักรวาลให้แก่เขา” อุทาหรณ์ของพระคริสต์, 114.

“อำนาจที่สูงกว่า” จะต้องถูกใช้เพื่อควบคุมและทำให้ “แรงกระตุ้นและตัณหาแห่งธรรมชาติฝ่ายต่ำ” อยู่ใต้บังคับ
อำนาจที่สูงกว่านั้นตั้งอยู่ในจิตใจ และ “การมีสามัคคีธรรมกับพระปัญญาขององค์นั้น” นั่นเองที่
“เปลี่ยนแปลงมนุษย์ให้เป็นตามพระฉายาของพระเจ้า”

ในเวลาแห่งการประทับตราของชนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนนั้น รูปของสัตว์ร้ายได้ถูกก่อขึ้นในคนจำพวกหนึ่ง
และพระฉายาของพระคริสต์ในอีกจำพวกหนึ่ง

สิ่งที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงนั้นคือความเชื่อมโยงของจิตใจทั้งหลาย ผู้ที่มีจิตใจฝ่ายเนื้อหนัง
ตั้งที่เปาโลได้ระบุไว้ ย่อมก่อรูปของเนื้อหนังขึ้น—คือสัตว์ร้าย ส่วนผู้ที่ได้บรรลุถึงพระดำริของพระคริสต์
ย่อมก่อพระฉายาของพระคริสต์ขึ้น พระสัญญาแห่งพันธสัญญาคือว่า
เราสามารถบรรลุถึงพระดำริของพระคริสต์ได้เมื่อกลับใจใหม่
แม้ว่าเราทุกคนล้วนถือกำเนิดมาพร้อมกับจิตใจฝ่ายเนื้อหนังก็ตาม

ท่านทั้งหลายจงมีจิตใจเช่นนี้ในตนเอง ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ด้วย ผู้ทรงดำรงอยู่ในสภาพของพระเจ้า
มิได้ทรงถือว่าการเสมอภาคกับพระเจ้าเป็นสิ่งที่ต้องยึดไว้ แต่ได้ทรงสละพระเกียรติของพระองค์เอง
และทรงรับสภาพทาส ทรงบังเกิดมาในลักษณะของมนุษย์ และเมื่อทรงปรากฏในสื่อนานอย่างมนุษย์แล้ว
พระองค์ก็ทรงยอมพระองค์ลง และทรงเชื่อฟังจนถึงความตาย กระทั่งความตายบนกางเขน ฟิลิปปี 2:5-8

เราต้องมีพระทัยของพระคริสต์อยู่ในเรา ดังที่พระทัยนั้นมีอยู่ในพระคริสต์ด้วย
เพราะเราถูกทรงสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ แต่เราไม่มีพระทัยนั้น เรามีจิตใจฝ่ายเนื้อหนัง
ซึ่งถูกขยให้อยู่ใต้บาป

เหตุฉะนั้นบัดนี้ จึงไม่มีการลงโทษแก่บรรดาผู้ที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งมิได้ดำเนินตามเนื้อหนัง
แต่ตามพระวิญญาณ เพราะว่ากฎแห่งพระวิญญาณของชีวิตในพระเยซูคริสต์
ได้ทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฎของบาปและความตาย เพราะสิ่งที่ธรรมบัญญัติไม่สามารถกระทำ
เนื่องจากอ่อนกำลังลงเพราะเนื้อหนังนั้น
พระเจ้าได้ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เองมาในสภาพเหมือนเนื้อหนังที่บาป และเพื่อบาปนั้น
จึงได้ทรงพิพากษาลงโทษบาปในเนื้อหนัง เพื่อให้ความชอบธรรมตามธรรมบัญญัติสำเร็จครบถ้วนในเรา
ผู้ซึ่งมิได้ดำเนินตามเนื้อหนัง แต่ตามพระวิญญาณ เพราะว่าคนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง
ย่อมใฝ่ใจในสิ่งของเนื้อหนัง แต่คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ ก็ใฝ่ใจในสิ่งของพระวิญญาณ
เพราะว่าการมีใจจดจ่ออยู่กับเนื้อหนังคือความตาย
แต่การมีใจจดจ่ออยู่กับพระวิญญาณคือชีวิตและสันติสุข
เพราะว่าความนึกคิดของเนื้อหนังเป็นศัตรูกับพระเจ้า ด้วยว่าไม่ยอมอยู่ใต้ธรรมบัญญัติของพระเจ้า
และที่จริงจะอยู่ใต้ธรรมบัญญัตินั้นก็ไม่ได้ เหตุฉะนั้น
คนทั้งหลายที่อยู่ในเนื้อหนังจึงไม่สามารถเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าได้
แต่ท่านทั้งหลายมิได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง แต่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ
ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในท่านจริง บัดนี้ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์
ผู้นั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์ และถ้าพระคริสต์ทรงสถิตอยู่ในท่านแล้ว ร่างกายก็เป็นเหมือนตายเพราะบาป
แต่พระวิญญาณเป็นชีวิตเพราะความชอบธรรม โรม 8:1-10

การอยู่ฝ่ายพระวิญญาณคือชีวิต และการอยู่ฝ่ายเนื้อหนังคือความตาย เนื้อหนังคือลักษณะธรรมชาติขั้นต่ำ
เป็นแหล่งกำเนิดแห่งความรู้สึกของเรา

ธรรมชาติขั้นต่ำฝ่ายเนื้อหนังจะต้องอยู่ใต้การปกครองของธรรมชาติที่สูงกว่า
ซึ่งสำเร็จได้โดยการใช้เจตจำนงของเราให้อยู่ใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์
จิตใจฝ่ายเนื้อหนังในระดับที่สูงกว่าของเราสามารถได้รับการเปลี่ยนแปลงได้ ณ ที่นี้และในเวลา
แต่ธรรมชาติขั้นต่ำของเราจะต้องรอจนถึงการเสด็จมาครั้งที่สองจึงจะได้รับการเปลี่ยนแปลง

ไม้เท้าสองอันของเอเสเคียลชี้ให้เห็นไม้เท้าอันหนึ่งซึ่งถูกแทนเป็นลานพระวิหาร และไม้เท้าอันนั้นได้สิ้นสุดลงในปี 1798

มันถูกแบ่งออกอย่างสมบูรณ์โดยช่วงเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีแห่งลัทธินอกศาสนาที่เหยียบย่ำพลโยธา และหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีแห่งอำนาจสันตะปาปาที่เหยียบย่ำพลโยธา ไม้เท้าอันนั้นมิได้เป็นตัวแทนของการเหยียบย่ำสถานะนั้สการของพระเจ้า เพราะสถานะนั้สการของพระเจ้าตั้งอยู่ในอาณาจักรฝ่ายใต้ พลโยธาซึ่งถูกเหยียบย่ำโดยลัทธินอกศาสนาและอำนาจสันตะปาปานั้น เป็นพระวิหารฝ่ายมนุษย์ แต่เมื่อสัมผัสกับอาณาจักรฝ่ายใต้แล้ว ก็เป็นกาย และอาณาจักรฝ่ายใต้นั้นเป็นที่ซึ่งพระเจ้าทรงเลือกจะวางศิระะ อาณาจักรฝ่ายเหนือคือกาย อาณาจักรฝ่ายใต้คือศิระะ

ช่วงเวลาสองตอน ๆ ละหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีของอาณาจักรฝ่ายเหนือ เป็นตัวแทนของแนวโน้มไปสู่บาปสองประการอันแตกต่างกันในพระวิหารแห่งกาย ดังที่แสดงโดยแนวโน้มที่สืบทอดมาและแนวโน้มที่เพาะบ่มขึ้น ลัทธินอกศาสนาเป็นสัญลักษณ์ของแนวโน้มแห่งบาปที่สืบทอดมาในพระวิหารแห่งกาย และการที่ลัทธิสันตะปาปารับเอาศาสนาของลัทธินอกศาสนา มา ก็เป็นตัวแทนของแนวโน้มไปสู่บาปที่เพาะบ่มขึ้น ไม่ว่าในกรณีใด พระวิหารแห่งกายไม่อาจได้รับการแปรสภาพได้จนกว่าจะถึงการเสด็จมาครั้งที่สอง ดังนั้น ไม้เท้าของอาณาจักรฝ่ายเหนือจึงยึดไปเพียงถึงปี 1798 เท่านั้น และเมื่อยอห์นได้รับคำสั่งให้วัดพระวิหาร ไม้เท้านั้นจะต้องถูกละไว้ไม่นับรวม.

คำว่า "การกลับใจ"

หมายถึงการแปรเปลี่ยนหรือการเปลี่ยนจากสภาพหรือภาวะหนึ่งไปสู่อีกสภาพหรือภาวะหนึ่ง เมื่ออาดัมและเอวาทำบาป พวกเขาถูกละ "เปลี่ยนสภาพ" จากสภาพเดิมของตน เพราะเดิมทีพวกเขาถูกทรงสร้างให้สมบูรณ์ ตามพระฉายาของพระเจ้า โดยที่อำนาจฝ่ายสูงควบคุมอำนาจฝ่ายต่ำ เมื่อพวกเขาทำบาป พวกเขาจึงถูกละ "เปลี่ยนสภาพ" ไปเป็นภาวะที่อำนาจฝ่ายต่ำขึ้นครอบงำอำนาจฝ่ายสูง และพวกเขาได้ถ่ายทอดสภาพนั้นไปยังบรรดาผู้สืบเชื้อสายของตนทั้งหมด

ในความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ของไม้สองท่อนของเอเสเคียล องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเลือกกรุงเยรูซาเล็มให้เป็นศิระะ เป็นราชธานีที่กษัตริย์ประทับอยู่ ที่นั้นจะต้องเป็นอำนาจที่สูงกว่า ในอุปมาเรื่องไม้สองท่อนนั้น อาณาจักรฝ่ายใต้เป็นอำนาจที่ต่ำกว่าเมื่อสัมผัสกับอาณาจักรที่สูงกว่าในทิศเหนือ การกลับใจใหม่นั้นซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงไว้เมื่อไม้สองท่อนจะต้องถูกรวมเข้าด้วยกัน จำเป็นต้องให้อาณาจักรฝ่ายใต้กลับคืนสู่ตำแหน่งของตนในฐานะศิระะ อาณาจักรนั้นจะต้องกลับใจเข้าสู่อาณาจักรฝ่ายเหนือ เพราะเมื่อนั้นอาณาจักรฝ่ายใต้ก็ได้รวมเข้ากับกษัตริย์เที่ยงแท้แห่งทิศเหนือ และเชื่อมโยงกับห้องพระที่นั่งแห่งอาณาจักรฝ่ายเหนือที่แท้จริง.

ด้วยเหตุนี้ ราชอาณาจักรฝ่ายเหนือจึงดำเนินมาถึงเพียงปี 1798 เท่านั้น และยอห์นได้รับคำบอกให้เว้นลานชั้นนอกไว้ ซึ่งไปถึงเพียงปี 1798 เท่านั้น ราชอาณาจักรฝ่ายใต้จะถูกเชื่อมเข้ากับไม้เท้าแห่งสองพันสามร้อยปีเมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สามมาถึง แต่ราชอาณาจักรฝ่ายเหนือจะสิ้นสุดลงเมื่อการประสานรวมกันของพระลักษณะพระเจ้าและสภาพมนุษย์ได้สำเร็จลุล่วงภายในห้องทั้งสองของพระวิหาร ซึ่งยอห์นได้วัดในเวลาอัน

ราชอาณาจักรฝายเหนือเชื่อมโยงกับราชอาณาจักรฝายใต้ด้วยสายสัมพันธ์แห่งสี่สิบหก ณ การมาถึงของทูตสวรรค์องค์ที่สาม แต่ไม่ได้เชื่อมตรงกับปี 1844 ดังที่ราชอาณาจักรฝายใต้เชื่อมตรงนั้น

อาณาจักรฝายใต้เชื่อมโยงอยู่กับทั้งพระวิหารแห่งสี่สิบหกปี และการผสานกันของสภาพพระเจ้ากับสภาพมนุษย์ซึ่งแทนด้วยสองร้อยยี่สิบปี อาณาจักรฝายเหนือในปี 1798 เป็นเครื่องหมายแห่งรากฐานของพระวิหารสี่สิบหกปี แต่ก็สิ้นสุดลง ณ ที่นั้น เพราะในฐานะที่เป็นรากฐาน มันเป็นตัวแทนของเนื้อหนังซึ่งพระคริสต์ทรงรับไว้กับพระองค์เอง และเนื้อหนังของพระองค์ได้ถูกปลงชีวิตตั้งแต่ทรงวางรากฐานของโลก พระวิหารทั้งปวงเป็นสัญลักษณ์ที่ใช้แทนกันได้ และรากฐานของสี่สิบหกปีในปี 1798 บ่งชี้ถึงเนื้อหนังมนุษย์ของพระองค์ และบทสรุปของสี่สิบหกปีนั้นในปี 1844 บ่งชี้ถึงสภาพพระเจ้าของพระองค์

กองทัพซึ่งถูกเหยียบย่ำลงจนถึงปี 1798 นั้น มิใช่สถานนมัสการของพระเจ้า แม้ว่าสถานนมัสการของพระเจ้าจะถูกพรรณาน่าถูกเหยียบย่ำอยู่ในช่วงเวลานั้นก็ตาม แต่การเหยียบย่ำนั้นได้กระทำขึ้นในอาณาจักรฝายใต้ ซึ่งเป็นที่ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกกรุงเยรูซาเล็มไว้ เพื่อประทับสถานนมัสการและพระนามของพระองค์ กองทัพที่ถูกเหยียบย่ำนั้นเป็นตัวแทนของบรรดาคนต่างชาติ และเป็นตัวแทนของกายด้วย

เมื่ออาดัมและเอวาทำบาป "เจ็ดกาล" แห่งระยะเวลาเจ็ดพันปีที่มีมนุษยชาติถูกบาปเหยียบย่ำก็ได้เริ่มต้นขึ้น ณ จุดนั้น พระเมษโปดกผู้ทรงถูกปลงพระชนม์มาตั้งแต่ทรงวางรากฐานของโลก ได้ทรงจัดเตรียมหนังสือแกะไว้เพื่อปกปิดความเปลือยเปล่าอันเป็นบาปของมนุษยชาติ เมื่อการเหยียบย่ำมนุษยชาติสิ้นสุดลงในปี 1798 พระเมษโปดกผู้ทรงเป็นทั้งรากฐานและผู้ทรงก่อสร้างของสภาพแทนอันได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ทุกประการของพระวิหาร ก็ทรงถูกปลงพระชนม์อีกครั้ง ณ ที่นั้น ราชอาณาจักรฝายเหนือ และพระวิหารฝายมนุษย์ซึ่งเป็นภาพแทนอยู่ในนั้น ก็ถึงกาลอวสาน

ค.ศ. 1798 เป็นเวลาที่ปฏิปักษ์พระคริสต์ปลอมถูกประหาร หลังจากที่เขาได้ให้พยานฝ่ายซาตานของตนเป็นเวลาสามปีครึ่งเชิงพยากรณ์ ซึ่งเริ่มต้นขึ้นเมื่อเขาได้รับอำนาจในปี ค.ศ. 538 และก่อนหน้านั้นมีการเตรียมเป็นเวลาสามสิบปีเริ่มตั้งแต่ปี ค.ศ. 508 ทั้งหมดนั้นเป็นของปลอมฝ่ายซาตานที่เลียนแบบการเตรียมสามสิบปีของพระคริสต์ ซึ่งเริ่มตั้งแต่การประสูติของพระองค์ และสิ้นสุดลงเมื่อพระองค์ได้รับการเจิมด้วยฤทธิ์อำนาจ เมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมา และหลังจากนั้นพระองค์ได้ทรงให้พยานของพระองค์เป็นเวลาสามปีครึ่งตามตัวอักษร จนถึงจุดที่พระเมษโปดกผู้ทรงถูกปลงพระชนม์ตั้งแต่ก่อนทรงวางรากฐานโลก ถูกตรึงกางเขน แล้วพระสัญญาของพระองค์ก็สำเร็จ คือว่าเมื่อพระวิหารถูกทำลายแล้ว พระองค์จะทรงยกมันขึ้นในสามวัน

พระองค์จะทรงเป็นผู้ทรงยกพระวิหารแห่งพระกายของพระองค์ขึ้น เพราะเป็นฤทธานุภาพแห่งความเป็นพระเจ้าของพระองค์ที่กระทำให้การเป็นขึ้นจากตายสำเร็จ เนื่องจากความเป็นพระเจ้าของพระองค์มิได้สิ้นพระชนม์ในการตรึงกางเขน หากแต่ความเป็นมนุษย์ของพระองค์ต่างหากที่สิ้นพระชนม์บนกางเขน เพราะเป็นไปไม่ได้ที่พระเจ้าจะสิ้นพระชนม์

“เราเป็นการเป็นขึ้นจากตายและเป็นชีวิต” (ยอห์น 11:25) พระองค์ผู้ได้ตรัสไว้ว่า ‘เราได้สละชีวิตของเรา เพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก’ (ยอห์น 10:17) ได้เสด็จออกจากอูโมงค์ฝังศพสู่ชีวิตซึ่งมีอยู่ในพระองค์เอง ความเป็นมนุษย์ได้ตายไป แต่ความเป็นพระเจ้าไม่ได้ตาย ในความเป็นพระเจ้าของพระองค์เอง พระคริสต์ทรงครอบครองฤทธิ์อำนาจที่จะทำลายพันธนาการแห่งความตาย พระองค์ทรงประกาศว่าพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่ในพระองค์เอง

เพื่อประทานชีวิตแก่ผู้ใดตามที่พระองค์ทรงประสงค์” Selected Messages, book 1, 301.

ในปี 1798 พระวิหารฝ่ายมนุษย์ คือพลโยธาแห่ง “ราชอาณาจักรฝ่ายเหนือ” ได้มาถึงจุดสิ้นสุด เพราะในฐานะที่เป็นสัญลักษณ์ของธรรมชาติเบื้องต้น มันไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้จนกว่าจะถึงการเป็นขึ้นจากตายในวาระแห่งการเสด็จมาครั้งที่สอง อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้ได้ชี้ให้เห็นถึงรากฐานของระยะเวลาสี่สิบหกปี เมื่อพระคริสต์ทรงยกพระวิหารขึ้น ซึ่งสามารถถูกเปลี่ยนแปลงได้ โดยมีราชอาณาจักรฝ่ายใต้เป็นตัวแทน อันเป็นสัญลักษณ์ของอำนาจอันสูงส่งของจิตใจ ซึ่งได้รับการเปลี่ยนแปลงในช่วงเวลาที่คนบาปได้รับการทรงชอบธรรม

“บนรากฐานซึ่งพระคริสต์เองทรงวางไว้แล้ว เหล่าอัครทูตได้ก่อสร้างคริสตจักรของพระเจ้า ในพระคัมภีร์ ภาพของการก่อสร้างพระวิหารถูกใช้บ่อยครั้งเพื่อเป็นอุปมาแสดงถึงการก่อสร้างคริสตจักร เสดคาริยาห์กล่าวถึงพระคริสต์ว่าเป็นกึ่งนั้น ผู้ซึ่งจะทรงสร้างพระวิหารของพระยาห์เวห์ ท่านกล่าวถึงคนต่างชาติว่าเข้ามาช่วยในการงานนั้นว่า ‘คนทั้งหลายที่อยู่ไกลจะมาสร้างในพระวิหารของพระยาห์เวห์’ และอิสยาห์ประกาศว่า ‘บุตรทั้งหลายของคนต่างด้าวจะก่อกำแพงของเจ้า’ เสดคาริยาห์ 6:12, 15; อิสยาห์ 60:10.”

เปโตรเขียนถึงการก่อสร้างพระวิหารนี้ว่า “เมื่อท่านทั้งหลายมาหาพระองค์ ผู้ทรงเป็นศิลาที่มีชีวิต ซึ่งมนุษย์ได้ละทิ้งเสียแล้วก็จริง แต่ทรงได้รับการทรงเลือกสรรจากพระเจ้าและทรงเป็นที่ประเสริฐ ท่านทั้งหลายเองก็เช่นกัน ประดุจศิลาที่มีชีวิต กำลังถูกก่อขึ้นเป็นพระนิเวศฝ่ายวิญญาณ เป็นปุโรหิตบริสุทธิ์ เพื่อถวายเครื่องบูชาฝ่ายวิญญาณ ซึ่งเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าโดยพระเยซูคริสต์” 1 เปโตร 2:4, 5

“ในบ่อหินแห่งโลกของพวกยิวและพวกต่างชาติ อัครทูตทั้งหลายได้ตรากตรำทำงาน นำก้อนหินออกมาเพื่อวางลงบนรากฐาน ในจดหมายของท่านถึงบรรดาผู้เชื่อที่เมืองเอเฟซัส เปาโลกล่าวว่า เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจึงไม่ใช่คนต่างด้าวและคนต่างชาติอีกต่อไป แต่เป็นพลเมืองร่วมกับธรรมิกชน และเป็นสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้า และได้ถูกก่อสร้างขึ้นบนรากฐานของพวกอัครทูตและพวกผู้เผยพระวจนะ โดยมีพระเยซูคริสต์เองทรงเป็นศิลามุมเอก ในพระองค์นั้น อาคารทั้งสิ้นที่เชื่อมประสานกันอย่างเหมาะสมจะก็เจริญขึ้นเป็นพระวิหารบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ในพระองค์นั้นท่านทั้งหลายก็ถูกก่อสร้างขึ้นด้วยกัน เพื่อจะเป็นที่ประทับของพระเจ้าโดยทางพระวิญญาณ” เอเฟซัส 2:19–22”

และท่านได้เขียนถึงชาวโครินธ์ว่า “ตามพระคุณของพระเจ้าซึ่งได้ประทานแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้วางรากไว้แล้วดูนายช่างผู้มีปัญญา และคนอื่นก็มาก่อสร้างต่อบนรากนั้น แต่จงให้ทุกคนระวังให้ดีว่าเขาจะก่อสร้างบนรากนั้นอย่างไร เพราะว่าไม่มีผู้ใดจะวางรากอื่นได้นอกจากรากที่ได้วางไว้แล้ว คือพระเยซูคริสต์ บัดนี้ ถ้าผู้ใดก่อสร้างบนรากนี้ด้วยทองคำ เงิน อัญมณี ไม้ หินปูน ทราย งานของแต่ละคนก็จะปรากฏให้เห็น เพราะวันนั้นจะสำแดงงานนั้น เนื่องด้วยว่าจะถูกเปิดเผยด้วยไฟ และไฟนั้นจะทดลองงานของแต่ละคนว่าเป็นชนิดใด” 1 โครินธ์ 3:10–13

“เหล่าอัครทูตได้ก่อสร้างอยู่บนรากฐานอันมั่นคง คือพระศิลาในรันดร์ มายังรากฐานนี้ พวกเขาได้นำก้อนหินที่สกัดออกมาจากโลกมาวางไว้ ผู้ก่อสร้างมิได้ทำงานโดยปราศจากอุปสรรค งานของพวกเขาถูกทำให้ยากลำบากอย่างยิ่งเนื่องด้วยการต่อต้านของศัตรูทั้งหลายของพระคริสต์ พวกเขาต้องต่อสู้กับความถือมั่น ความลำเอียง และความชิงชังของบรรดาผู้ที่กำลังก่อสร้างอยู่บนรากฐานอันแท้จริง หลายคนทำงานเสมือนเป็นผู้ก่อสร้างคริสตจักร อาจเปรียบได้กับบรรดาผู้ก่อกำแพงในสมัยของเนหะมีย์ ซึ่งมีเขียนไว้ว่า ‘บรรดาผู้ที่ก่อกำแพง และผู้ที่ยามเกาะ พร้อมทั้งผู้บริบูรณ์ของนั้น

ต่างก็ใช้มือข้างหนึ่งทำงาน และอีกข้างหนึ่งถืออาวุธไว้” เนหะมีย์ 4:17” กิจการของอัครทูต, 595, 596.

เราจะดำเนินการศึกษานี้ต่อไปในบทความถัดไป

“การล้มลงของมนุษย์ทำให้สวรรค์ทั้งสิ้นเต็มไปด้วยความเศร้าโศก
โลกที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นถูกทำลายให้หม่นหมองด้วยคำสาปแห่งบาป
และมีชีวิตทั้งหลายอาศัยอยู่ในนั้นซึ่งถูกกำหนดไว้สู่ความทุกข์ยากและความตาย
ดูประหนึ่งว่าไม่มีทางหนีรอดสำหรับผู้ที่ได้ละเมิดพระบัญญัติ
ทูตสวรรค์หยดบทเพลงแห่งการสรรเสริญของตน
ตลอดทั่วราชอาณาจักรแห่งสวรรค์มีการคร่ำครวญถึงความพินาศที่บาปได้ก่อขึ้น”

“พระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงเป็นจอมบัญชาการอันรุ่งโรจน์แห่งสวรรค์
ทรงมีพระทัยสงสารต่อมนุษยชาติที่ล้มลงในบาป
พระทัยของพระองค์ทรงสะท้อนด้วยพระกรุณาอันหาที่สุดมิได้
เมื่อความทุกข์เข็ญของโลกที่พินาศลอยขึ้นมาเบื้องพระพักตร์พระองค์
แต่ความรักของพระเจ้าได้ทรงวางแผนการหนึ่งไว้แล้ว ซึ่งโดยแผนการนั้น มนุษย์อาจได้รับการไถ่
กฎหมายของพระเจ้าที่ถูกละเมิดเรียกร้องเอาชีวิตของคนบาป ในหัวทั้งจักรวาล
มีเพียงผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถทำให้ชื่อเรียกร้องของกฎหมายนั้นได้รับการสนองแทนมนุษย์ได้
เพราะพระบัญญัติของพระเจ้าศักดิ์สิทธิ์เสมอเหมือนพระเจ้าเอง
มีเพียงผู้ที่เสมอภาคกับพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถทำการลบมลทินบาปสำหรับการละเมิดพระบัญญัตินั้นได้
ไม่มีผู้ใดนอกจากพระคริสต์ที่จะสามารถไถ่มนุษย์ที่ตกต่ำแล้วให้พ้นจากคำสาปของพระบัญญัติ
และนำเขากลับเข้าสู่ความสามัคคีปรองดองกับสวรรค์อีกครั้ง พระคริสต์จะทรงรับเอาความผิดและความอัป
ยศแห่งบาปไว้กับพระองค์เอง—บาปซึ่งเป็นที่น่ารังเกียจอย่างยิ่งต่อพระเจ้าผู้บริสุทธิ์
จนถึงกับต้องทำให้พระบิดาและพระบุตรถูกแยกจากกัน พระคริสต์จะทรงลงลึกถึงห้วงแห่งความทุกข์ระทม
เพื่อช่วยกู้มนุษยชาติที่พินาศย่อยยับแล้ว”

“ต่อพระพักตร์พระบิดา พระองค์ได้ทรงวิงวอนแทนคนบาป
ขณะที่ชาวสวรรค์ทั้งปวงเฝ้าคอยผลลัพธ์นั้นด้วยความสนใจอันเข้มข้นจนถ้อยคำไม่อาจพรรณนาได้
การสนทนานั้นล้ำลึกนั้นดำเนินอยู่นาน—‘ตำริแห่งสันติภาพ’ (เศคาริยาห์ 6:13)
เพื่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์ผู้ล้มลงในบาป แผนการแห่งความรอดได้ถูกวางไว้ก่อนการทรงสร้างโลก;
เพราะพระคริสต์ทรงเป็น ‘พระเมษโปดกผู้ถูกปลงพระชนม์ตั้งแต่แรกสร้างโลก’ (วิวรณ์ 13:8); ถึงกระนั้น
การที่จะทรงมอบพระบุตรของพระองค์ให้สิ้นพระชนม์เพื่อเชื้อสายที่มีความผิด
ก็ยังคงเป็นการต่อสู้ที่ยิ่งใหญ่สำหรับองค์กษัตริย์แห่งเอกภพ แต่ ‘เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก
จนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ
แต่มีชีวิตนิรันดร์’ ยอห์น 3:16 โอ ความล้ำลึกแห่งการไถ่!
ความรักของพระเจ้าที่มีต่อโลกซึ่งมิได้รักพระองค์! ผู้ใดเล่าจะหยิ่งรู้ความลึกแห่งความรักนั้นซึ่ง
‘เกินกว่าความรู้’? ตลอดยุคทั้งหลายอันไม่มีที่สิ้นสุด
จิตอมตะทั้งหลายซึ่งแสงจะเข้าใจความล้ำลึกแห่งความรักอันไม่อาจเข้าใจได้นั้น จะพิศวงและนมัสการ”

“พระเจ้าจะทรงสำแดงพระองค์ในพระคริสต์ ‘ทรงให้โลกคืนดีกับพระองค์เอง’ 2 โครินธ์ 5:19
มนุษย์ได้เสื่อมทรามลงเพราะบาปจนถึงขนาดที่เป็นไปไม่ได้เลยที่เขาจะเข้ามาสู่ความสอดคล้องกับพระองค์
ผู้ซึ่งพระลักษณะของพระองค์คือความบริสุทธิ์และความดีงาม ด้วยกำลังของตนเอง แต่พระคริสต์
ภายหลังจากที่ได้ทรงไถ่มนุษย์ให้พ้นจากการต้องโทษตามธรรมบัญญัติแล้ว
ก็สามารถประทานฤทธานุภาพแห่งสวรรค์เพื่อร่วมกับความพยายามของมนุษย์ ดังนั้น
โดยการกลับใจต่อพระเจ้าและโดยความเชื่อในพระคริสต์
บุตรทั้งหลายของอาดัมที่ล้มลงแล้วจึงอาจกลับมาเป็น ‘บุตรของพระเจ้า’ อีกครั้ง 1 ยอห์น 3:2”

บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ, 63, 64.